



Expedient: 325/15

El Consell Tributari, reunit en sessió de 21 de setembre de 2015, coneixent del recurs presentat per la senyora JLM, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- La Sra. JLM impugna les liquidacions de les sancions imposades, amb núms. de rebut IT-2014-4-..... i IT-2014-4-....., derivades dels expedients sancionadors incoats per la Inspecció d'hisenda municipal, per la comissió d'una infracció tributària consistent en haver deixat d'ingressar, en el termini reglamentari, l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, de les finques situades en

2.- La recurrent al·lega l'absència d'ànim defraudatori, donat el seu desconeixement de l'obligació d'autoliquidar l'impost abans esmentat, ja que el notari, en l'acte d'acceptació d'herència, no li va informar de l'existència de dita obligació.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- El recurs d'alçada s'ha interposat en el termini d'un mes comptat des del dia següent al de la data de la notificació, segons l'exigit per l'article 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la que s'aprova el règim especial del municipi de Barcelona, i l'art. 14.2 c) del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, en relació amb l'art. 48.2 i 3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Segon.- L'Ajuntament de Barcelona, fent ús de la facultat establerta a l'art. 110 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, instaura el sistema d'autoliquidació en la gestió tributària del present impost.

Això vol dir, tal i com estableix l'art. 11 de l'Ordenança fiscal reguladora de l'impost per a l'exercici 2011, moment de la meritació de l'impost, que sigui el subjecte passiu de



L'impost qui ha de practicar una autoliquidació, es a dir, deu no només posar en coneixement de l'òrgan competent la realització del fet imposable sinó que a més ha de realitzar les operacions de qualificació i quantificació del deute tributari de l'impost i ingressar dit import.

Només existeix una excepció al sistema d'autoliquidació, que no opera en el present cas, quan els immobles transmesos no tinguin valor cadastral. En aquests casos, l'obligació tributària del subjecte passiu es ceneix a sol·licitar mitjançant una declaració, que se li practiqui la corresponent liquidació. No és que es tracti de dues alternatives respecte de les quals el contribuent pugui optar. El sistema legal és l'obligació de presentar autoliquidació, sent la declaració només admesa, de forma subsidiària, en els casos d'impossibilitat de complir amb aquesta obligació de quantificar el deute per absència de valor cadastral del terreny objecte de transmissió, que no passa en el present cas.

Així doncs, la recurrent estava obligada a presentar i ingressar les corresponents autoliquidacions derivades de la transmissió *mortis causa* produïda el 17 de gener de 2011, dins dels sis mesos posteriors a la meritació de l'impost.

Transcorregut dit termini, la inspecció municipal exercint les seves funcions de regularitzar la situació tributària del contribuent, va procedir a girar les corresponents liquidacions davant la falta de presentació i ingrés de les autoliquidacions per part de la recurrent.

Quant a la notificació de la incoació de l'expedient sancionador, el mateix es motiva per l'absència de presentació i ingrés de l'oportuna autoliquidació.

Tercer.- A l'exposat s'ha d'afegir que, en contra del que s'indica en l'escrit de recurs, consta a l'escriptura d'acceptació i partició d'herència aportada per la recurrent que el notari va fer "las reservas y advertencias legales, en particular las derivadas de la Legislación fiscal." Per la qual cosa, no pot invocar la recurrent un desconeixement de l'obligació d'autoliquidar, tenint en compte que, segons l'article 25 de la Llei del notariat de 28 de maig de 1862 "los Notarios darán fe de haber leído a las partes y a los testigos instrumentales la escritura íntegra o de haberles permitido que la lean a su elección, antes de que la firmen, y a los de conocimiento lo que a ellos se refiere, y de haber advertido a unos y otros que tienen derecho de leerla por sí", circumstància que consta a la referida

escritura. Después d'això s'expressa que llegida la mateixa a la senyora atorgant, "la encuentran conforme, se ratifican y firman."

Quart.- Encara que res es digui sobre aquest particular per la recurrent, no és ociós assenyalar que la tesi mantinguda resulta plenament compatible amb la doctrina del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem sobre l'exigència de culpabilitat per a l'existència d'infraccions administratives i de motivació de les resolucions sancionadores. Certament, les STC 76/1990, de 26 d'abril, relativa a les impugnacions dirigides contra la reforma de la Llei general tributària per Llei 10/1985, va assenyalar que al nou art. 77 continua regint el principi de culpabilitat; però, a continuació, s'afegeix "(por dolo, culpa o negligencia grave y culpa o negligencia leve o *simple negligencia*).” I, per la seva part, la STC 164/2005, de 20 de juny insisteix en els raonaments de la que s'acaba de citar, a l'assenyalar que "no existe...un régimen de responsabilidad objetiva en materia de infracciones tributarias (sino que) sigue rigiendo el principio de culpabilidad...que excluye la imposición de sanciones por el mero resultado y sin atender a la conducta diligente del contribuyente." Però no es pot oblidar que en aquesta sentència s'està analitzant l'existència d'una indefensió del contribuent perquè la resolució administrativa qüestionada no va contenir "inclusión ni cita alguna del art. 9.1,e) de la Ley 18/1991, del impuesto sobre la renta, **cuya interpretación constituía el núcleo principal de la discrepancia.**" "Esta circunstancia –afegeix- provocó la indefensión de los recurrentes, quienes no pudiendo conocer con exactitud la causa que motivaba la práctica de la liquidación provisional no tuvieron posibilidad de ordenar debidamente su defensa." D'on es deriva que el Tribunal Constitucional no s'inclina per un simple criteri general i formalista, sinó que, com ja va establir la STC 7/1998, de 13 de gener, entén que "la suficiencia de la motivación de las sanciones administrativas, al igual que la de cualquier otro tipo de resolución, no puede ser apreciada apriorísticamente con criterios generales, sino que...requiere examinar el caso concreto para ver si a la vista de las circunstancias concurrentes se ha cumplido o no con este requisito (SSTC 16/1993, 58/1993, 165/1993, 166/1993, 28/1993, 28/1994, 122/1994, 153/1995 y 46/1996)." Per la seva part, el Tribunal Suprem, ja en S. 20.02.87 (Ar.329) va deixar establert que l'omissió de la motivació "puede integrar un vicio de anulabilidad o una mera irregularidad no invalidante: el deslinde de ambos supuestos se ha de hacer indagando si realmente ha existido una ignorancia de los motivos que fundan la actuación administrativa y si por tanto se ha producido o no la indefensión del administrado." En conseqüència, com sosté el TJUE: "la motivación...debe adaptarse a la naturaleza del acto de que se trate y debe mostrar de



manera clara e inequívoca el razonamiento de la institución de que emane el acto, de manera que los interesados puedan conocer las razones de la medida adoptada y el Tribunal competente pueda ejercer su control.” (S. Sala 2a., 5 de març de 2015, que segueix la doctrina de la Sentència Nuova Agsicast, C-390/06, EU:C:2008:224 i jurisprudència allí esmentada). En conseqüència, en supòsits com el que va donar lloc al present recurs serà suficient fonament i motivació la referència al precepte del qual deriva, de forma inequívoca, l’obligació de presentar l’autoliquidació dins d’un termini clarament establert i la constància, amb no menor evidència, de **què tal obligació s’ha incomplert**. Ja que l’incompliment de l’obligació d’autoliquidar per una persona, en plenitud de les seves facultats mentals implica, si més no, una negligència simple, generadora de culpabilitat, com abans va quedar exposat.

Per tot això,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs i CONFIRMAR les liquidacions impugnades.